

Drobljanci.

Zložil Anton Medved.

25.

Izklesal soho, zložil si poem.
Od kritike pohvaljen, blagoslovljen,
zdaj rogaj se prozaičnim ljudem,
ne išči službe, živi kot bohem!
Pri nas ti ovsenjak je zagotovljen.

26.

Komur so bogovi dali
lepo lice in postavo,
ljud na njem brez misli hvali
tudi dušo, tudi glavo. —
Za lupino se ne meni,
ali trdo ali mehko,
jedro le visoko ceni,
če je zdravo, in ne plehko!

27.

Človek, kaj je kritika? Izjava
enega posamnega človeka.
V čem, zakaj in koliko je prava,
svet o tem se dalje ne prereka.
Semper haeret aliquid. Veljava
zagotovljena je vsaki neka,
naj izvira že od Trseglava
ali Pajka, boža ali seka.

28.

Govori vedno, kakor misliš,
najmanjše varuj se laži!

Samó — potem poslušaj nauk:
ne hodi dosti med ljudi!
Sicer boš kmalu čul začuden,
da si surov in neuljuden.

29.

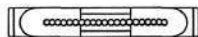
Če pišeš ženski, ljubček moj,
in hočeš, da se pismo varno spravi,
na koncu prošnjo ji samó dostavi,
da pismo naj raztrga koj!

30.

Kaj se ne sliši nikdar?
Da bi lakomni krčmar
naravno vino točil;
da bi grob bogatinov
s solzami dedič močil;
da iz nesrečne ljubezni
berač bi v vodo skočil.

31.

„Povešt resnična“ mikaven naslov!
A kaj je komu mari sama snov!
Brez suhih dejstev, ki kronist jih hoče,
resničnost pogodi pero umetno.
Kar res je, vselej je mogoče,
a kar mogoče, vselej ni verjetno.

Moje čuvstvo.

Zložil Anton Medved.

Marsikomu bi za marsikaj
z jasno pesmijo srce ogrel,
mogel bi in hotel, ko bi — smel.
Moje čuvstvo je kot silen val,
ki vzkipi in svetlo se zapeni,
ki bi splaval rad v neskončno dalj,
a se razprši ob skalni steni . . .

